

Sygnatura akt XVIII C 1266/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Szmytke

Protokolant: **protokolant sądowy Emilia Staszkiwicz**

po rozpoznaniu w dniu: 23 stycznia 2018 r. w P.

sprawy z powództwa: **T. W.**

przeciwko: **A. S.**

o: pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. Pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r., sygn. akt I C 1715/03, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 15 czerwca 2004 r., wydany następnie w dniu 11 grudnia 2014 r. w miejsce utraconego zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt I Co 61/14

w części, tj. co do odsetek:

a) od kwoty: 36.178,16 zł za okres od dnia 30 lipca 2004 r. do dnia 26 stycznia 2012 r.,

b) od kwoty: 5.726,56 zł za okres od dnia 28 października 2003 r. do dnia 26 stycznia 2012 r.

2. Odrzuca pozew - co do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, o którym mowa w pkt. 1 w zakresie obejmującym odsetki od kwoty: 36.178,16 zł za okres od dnia 28 stycznia 2000 r. do dnia 29 lipca 2004 r. oraz koszty procesu.

3. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

4. Znosi między stronami pozasądowe koszty postępowania.

5. Nakazuje ściągnąć od pozwanej A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę: 1.971 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

6. Zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu – na rzecz adv. B. R. kwotę: 4.428 zł (w tym: opłata w kwocie: 3.600 zł plus 23 % VAT tj.: 828 zł) tytułem nieopłaconej przez zastępowaną stronę (powoda) pomocy prawnej – udzielonej jej przez wymienionego adwokata z urzędu.

/-/ K. Szmytke

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 marca 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w dniu 18 marca 2015 r., a doprecyzowanym następnie w piśmie z dnia 12 kwietnia 2015 r., powód T. W. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r., sygn. akt I C 1715/03 zaopatrzony w klauzulę wykonalności oraz zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej A. S.

(uprzednio: W.) kosztów procesu według norm przepisanych. Powód wniósł także o zwolnienie go w całości od kosztów sądowych oraz udzielenie mu zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu B. G..

W uzasadnieniu powód wskazał, że wyrokiem z dnia 17 maja 2004 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze zasądził od niego na rzecz A. W. (1) (obecnie S.) kwotę 36.178,16 zł oraz kwotę 5.726,16 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Wyrok ten został zaś zaopatrzony w klauzulę wykonalności, a w dniu 18 czerwca 2004 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne, w ramach którego dokonał zajęcia wierzytelności powoda wobec dłużniczki A. W. (1) (obecnie S.) na kwotę ponad 115.000 zł. Zdaniem zatem powoda brak jest podstaw do ponownego wszczynania postępowania egzekucyjnego, gdyż wierzycielka została już zaspokojona. Powód podniósł również zarzut przedawnienia odsetek, wskazując, iż są one świadczeniem okresowym. Dodatkowo powód zaznaczył, że pozwana przedmiotowy tytuł wykonawczy uzyskała w wyniku przestępstwa, co jest przedmiotem badania przez prokuraturę, a nadto że sąd, który wydał wyrok był co do tego niewłaściwy miejscowo (k. 3-5 i k. 23-25).

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt II C 41/15 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał się za niewłaściwy rzeczowo i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie jako właściwemu miejscowo i rzeczowo (k. 61).

Postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt I C 732/15 Sąd Okręgowy w Rzeszowie udzielił powodowi zabezpieczenia poprzez zawieszenie na czas trwania procesu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu B. G. w sprawie o sygn. akt KM 187/15, a także zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości (k. 69-70). Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu (k. 77).

W odpowiedzi na pozew z dnia 01 lipca 2015 r. pozwana A. S. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana zaznaczyła, że wbrew twierdzeniom powoda, należność stwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r. nie została wyegzekwowana w całości. W dniu 29 lipca 2004 r. została bowiem wyegzekwowana kwota 35.156,24 zł. Na ten dzień suma należności wynosiła natomiast łącznie 77.622,77 zł i składały się na nią: należności główne w kwotach 36.178,16 zł i 5.726,56 zł, koszty procesu w kwocie 3.033,40 zł i odsetki w kwocie 32.672,65 zł. Pozwana zaznaczyła, że wyegzekwowana kwota w pierwszej kolejności została zaliczona na odsetki wynoszące 32.672,65 zł oraz na koszty procesu w kwocie 3.033,40 zł. Zatem należność główna nie została zaspokojona i do zapłaty pozostało 41.904,72 zł. Do 2015 r. należność nie była zaś egzekwowana wskutek niezawinionej utraty przez nią tytułu wykonawczego. Składając wniosek o egzekucję pozostałej należności (pozwana objęła nim już wcześniej wyegzekwowanej należności) wyegzekwowana część należności została zaś uwzględniona. W treści wniosku wymieniono bowiem jedynie kwoty i daty, od których należy liczyć odsetki, które nie zostały dotychczas wyegzekwowane. Pozwana podkreśliła także, że w niniejszym postępowaniu Sąd nie jest władny badać podstaw materialnych prowadzących do wydania wyroku z dnia 17 maja 2004 r., gdyż sprawa ta została już prawomocnie zakończona (k. 100-103).

Powód do odpowiedzi na pozew odniósł się w piśmie z dnia 09 września 2015 r., nie zgadzając się z twierdzeniami pozwanej (k. 127-130).

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACz 859/15, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie na skutek zażalenia pozwanej zmienił postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 26 maja 2015 r. w ten sposób, że oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa (k. 170-172). Postanowieniem z dnia 08 lutego 2016 r., sygn. akt I C 732/15 Sąd Okręgowy w Rzeszowie stwierdził swoją niewłaściwość w sprawie i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu (k. 217). Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt I A.Cz 352/16 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił zażalenie powoda na postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 08 lutego 2016 r. (k. 261-263).

Na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017 r. pełnomocnik powoda podniósł, że powód stoi na stanowisku, że cała należność objęta wyrokiem z dnia 17 maja 2004 r., sygn. akt I C 1715/03 została już wyegzekwowana przez Komornika Sądowego w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt Km 1961/04 (k. 316 – nagranie k. 319).

W piśmie z dnia 22 listopada 2017 r. pełnomocnik powoda powołując się na wyrok (w rzeczywistości na uchwałę) Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt III CZP 134/10 wskazał, że umowa przelewu wierzytelności na podstawie, której pozwana nabyła od dzieci stron wierzytelności alimentacyjne przysługujące im względem powoda, które zostały następnie potrącone z wierzytelnością powoda wobec pozwanej, jest nieważna. Skutkiem czego pozwana cały czas pozostaje dłużniczką powoda na kwotę 65.453,25 zł z ustawowymi odsetkami zgodnie z treścią tytułu wykonawczego będącego podstawą egzekucji w sprawie Km 597/01. Mając to na uwadze powód wystosował do pozwanej w dniu 15 listopada 2017 r. oświadczenie o potrąceniu kwoty 65.453,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami (zgodnie z treścią kwestionowanego tytułu wykonawczego będącego podstawą egzekucji w sprawie Km 187/15) z wierzytelnością pozwanej w kwocie 41.904,72 zł wraz z odsetkami, w konsekwencji czego stwierdził, że doszło do umorzenia w całości wierzytelności pozwanej w stosunku do powoda (k. 592-593).

Do pisma z dnia 22 listopada 2017 r. pozwana ustosunkowała się w piśmie z dnia 29 grudnia 2017 r. (k. 604-605) podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód i pozwana pozostawali ze sobą w związku małżeńskim do początku lat dziewięćdziesiątych. Ich małżeństwo zostało rozwiązane wyrokiem rozwodowym. W następstwie orzeczenia rozwodu doszło do podziału majątku wspólnego stron, którego głównym składnikiem był lokal mieszkanie w J.. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 08.04.1998r. wydanego w sprawie o sygn. I. Ns. 681/96 A. W. (1) miała zachować to mieszkanie na wyłączną własność z obowiązkiem spłaty na rzecz powoda.

Decyzją Prezydenta J. z dnia 29 kwietnia 2005 r., orzeczono o zmianie przez pozwaną nazwiska z W. na S..

Dowód: decyzja z dnia 29 kwietnia 2005 r. (k. 343), przesłuchanie pozwanej w charakterze strony (k. 573)

Komornik Sądowy Rewiru III przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze J. W. prowadził pod nr III Km 597/01 postępowanie egzekucyjne z wniosku powoda przeciwko pozwanej. Postępowanie to zostało wszczęte, albowiem pozwana nie uregulowała dobrowolnie swego zobowiązania wobec powoda. Komornik wyegzekwował od pozwanej na rzecz powoda kwotę 115.993,27 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami oraz kwotę 9.158,59 zł tytułem kosztów egzekucji. Postępowanie to zostało zakończone dnia 05 lipca 2006 r. wobec wyegzekwowania należności.

Kwota wyegzekwowana w tej sprawie została częściowo zaliczona na poczet roszczenia, które zobowiązany był uregulować powód w sprawach o sygn. akt Km 1961/04 i Kmp 100/01. Zadłużenie zostało zaspokojone w następujący sposób:

- 1) kwota 15.383,78 zł została przekazana powodowi (pomniejszona o zwrot opłaty w kwocie 6.000,00 zł wpłaconej przez wierzyciela T. W.),
- 2) kwota 19.899,04 zł została prześięgowana do sprawy o sygn. akt Kmp 100/01 prowadzonej w sprawie o alimenty przeciwko powodowi,
- 3) kwota 35.156,24 zł z tytułu zajęcia wierzytelności została prześięgowana do sprawy o sygn. akt Km 1961/04 na rzecz powoda,
- 4) kwota 22.191,41 zł z tytułu zaległości alimentacyjnych na rzecz pozwanej w sprawie o sygn. akt Kmp 100/01 na podstawie zajęcia wierzytelności,

5) 23.362,80 zł z tytułu zaległości alimentacyjnych w sprawie o sygn. akt Kmp 100/01 na rzecz pełnoletnich uprawnionych do alimentów S. i A. W. (2), którzy dokonali umowy przelewu wierzytelności w/w zadłużenia na rzecz pozwanej.

Dowód: obliczenia dla sprawy Km 597/01 (k. 92), pismo z dnia 11 sierpnia 2015 r. (k. 121), pismo z dnia 08 września 2015 r. (k. 159), pismo z dnia 21 lutego 2017 r. (k. 328), pismo z dnia 05 marca 2015 r. (k. 331), wykaz spraw (k. 333), obliczenia dla sprawy Km 597/01 (k. 335), ustalenie należności (k. 339-340), potwierdzenia wpłat (kserokopie, k. 394-399), obliczenia dla sprawy Km 597/01 (k. 400-404 i 408), przesłuchanie pozwanej w charakterze strony (k. 573).

Przeciwko wierzycielowi od dnia 17 sierpnia 2001 r. toczyło się również postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze J. W. w sprawie o sygn. akt Kmp 100/01. Podstawą do wszczęcia tego postępowania egzekucyjnego były:

- 1) Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 kwietnia 1996 r. (sygn. akt R III C 199/96),
- 2) Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 13 kwietnia 2000 r. (sygn. akt R III C 1692/99),
- 3) Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 marca 2002 r. (sygn. akt R III C 1140/01),
- 4) Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 17 lutego 2003 r. (sygn. akt R III C 592/02),

Dnia 15 marca 2003 r. pozwana zawarła z A. i S. W. umowę przelewu wierzytelności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych. Zgodnie z tą umową, A. W. (2) posiadał w stosunku do powoda wierzytelność na kwotę 14.390,02 zł. S. W. posiadała wierzytelność w stosunku do powoda na kwotę 8.972,78 zł. Ponadto A. i S. W. dokonali przelewu przyszłych wierzytelności z tytułu zobowiązań alimentacyjnych powoda. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2004 r. (sygn. akt R III C 1325/03), ustalono, że obowiązek alimentacyjny powoda względem A. W. (2) ustał z dniem 01 lipca 2003 r. Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze obniżył alimenty na rzecz S. W. z 600,00 zł do 50,00 zł począwszy od dnia 20 października 2003 r.

Na poczet należności alimentacyjnych w sprawie Kmp 100/01 przekazana została kwota 57.133,01 zł, z czego kwota 45.554,21 zł została wyegzekwowana od powoda z tytułu zajętej wierzytelności. Kwota 23.362,80 zł została uznana jako wypłacona pełnoletnim uprawnionym do alimentów S. i A. W. (2) na podstawie umowy przelewu wierzytelności na rzecz pozwanej. Kwota 22.191,41 zł została uznana jako wypłacona na rzecz pozwanej.

Dowód: wypłaty dla wierzyciela w sprawie Kmp 100/01 (k. 334), pismo z dnia 24 kwietnia 2017 r. (k. 364-365), zaświadczenie z dnia 03 czerwca 2006 r. (kserokopia k. 406), umowa przelewu wierzytelności (k. 501-502), wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 grudnia 2004 r. sygn. akt R III C 1325/03 (kserokopia, k. 504).

Pozwem z dnia 28 października 2003 r. pozwana wniosła do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o zasądzenie od powoda kwoty 41.904,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 36.178,16 zł od dnia 28 stycznia 2000 r. do dnia zapłaty i od kwoty 5.726,56 zł od dnia wytoczenia pozwu do dnia zapłaty. Żądanie to wynikało z faktu, iż pozwana nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. w drodze przelewu wierzytelność wobec Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o., stwierdzoną nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie w dniu 15 stycznia 2001 r. (sygn. akt VI Ng 385/00). Powód był prezesem zarządu spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. Pozwana wskazała, że egzekucja z majątku spółki okazała się nieskuteczna, zatem zgodnie z art. 299 k.s.h., członkowie zarządu spółki solidarnie, tu: powód (będący jednoosobowym zarządcą spółki) odp. za zobowiązania spółki. Wyrokiem z dnia 17 maja 2004 r. (sygn. akt I C 1715/03) Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny zasądził od powoda T. W. na rzecz pozwanej A. W. (1) kwotę 36.178,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2000 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.726,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2003 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu w kwocie 3.033,40 zł. Wyrokowi nadana została 15.06.2004r. klauzulę wykonalności.

Pismem z dnia 04 listopada 2005 r. pozwana wniosła o sprostowanie nakazu zapłaty SO w Rzeszowie z dnia 15 stycznia 2001 r., poprzez oznaczenie spółki, w której prezesem był pozwany w prawidłowy sposób tj.: jako Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. - w miejsce oczywiście błędnego jej oznaczenia tj.: Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w W..

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r. sygn. akt I C 1715/03 (k. 9), zajęcie wierzytelności (k. 10), nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 stycznia 2001 r., sygn. akt VI Ng 385/00 (k. 35), pozew o zapłatę z dnia 28 października 2003 r. (k. 36), odpowiedź na wezwanie sądu z dnia 07 kwietnia 2004 r. (k. 37), kserokopia odpisu aktualnego z Rejestru Handlowego D. B nr (...) (k. 31), wniosek o sprostowanie nakazu zapłaty z dnia 15 stycznia 2001 r. (k. 38), zawiadomienie o bezskuteczności egzekucji (k. 435).

Na podstawie wyżej wymienionego tytułu wykonawczego, Komornik Sądowy Rewiru III przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze J. W. zajął wierzytelność przysługującą powodowi od pozwanej, w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej pozwanej od powoda. Dnia 29 lipca 2004 r. na poczet zadłużenia wpłacono kwotę 35.156,24 zł. Kwota ta była zaksięgowana najpierw w części na poczet kosztów (3.045,40 zł), następnie w dalszej części na poczet odsetek (32.110,84) zł. Komornik błędnie wyliczył łączną wysokość odsetek, określając ją jako 32.672,65 zł, zamiast 32.701,51 zł. Na dzień 29 lipca 2004 r. do zapłaty pozostawała kwota:

- 1) 36.178,16 zł tytułem należności głównej,
- 2) 60,22 zł tytułem odsetek od należności głównej za okres od dnia 28 stycznia 2000 r. do dnia 29 lipca 2004 r.,
- 3) 5.726,56 zł tytułem należności głównej,
- 4) 530,45 zł tytułem odsetek od należności głównej za okres od dnia 28 października 2003 r. do dnia 29 lipca 2004 r.

Od kwot ad. 1 i ad. 3 począwszy od dnia 30 lipca 2004 r. były naliczane dalsze odsetki. Postępowanie to zostało zakończone 15 grudnia 2007 r. na podstawie art. 823 k.p.c.

Dowód: stan sprawy (k. 93), pismo z dnia 11 sierpnia 2015 r. (k. 121), postanowienie z dnia 08 września 2015 r. (k. 159), wykaz spraw (k. 333), obliczenia dla sprawy Km 1961/04 (k. 337 i 413).

Dnia 18 czerwca 2013 r. A. S. (dawniej W.) złożyła wniosek o ponowne wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego - wydanego na podstawie tytułu egzekucyjnego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r. sygn. akt I C 1715/03 opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 15 czerwca 2004 r. Postanowieniem z dnia 19 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny (sygn. akt I Co 61/14), wydał pozwanej ponownie, w zamian za utracony, tytuł wykonawczy. Zażalenie powoda na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 listopada 2014 r. (sygn. akt I ACz 2353/14).

Dowód: wniosek o wydanie tytułu wykonawczego zamiast utraconego z dnia 18 czerwca 2013 r. (k. 139), postanowienie z dnia 19 maja 2014 r. SO w Jeleniej Górze (k. 143-145), postanowienie z dnia 25 listopada 2014 r. S.A. we W. (k. 146-148).

Na wniosek pozwanej z dnia 27 stycznia 2015 r. zostało wszczęte przeciwko powodowi, na podstawie tytułu wykonawczego - w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r. opatrzonego klauzulą wykonalności pod sygn. akt Km 187/15, postępowanie egzekucyjne z ograniczeniem do następujących kwot:

- 1) 36.178,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,
- 2) 5.726,56 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 października 2003 r. do dnia zapłaty,
- 3) 243,00 zł tytułem kosztów,
- 4) 120,00 zł tytułem kosztów.

A. S. domagała się prowadzenia egzekucji ze świadczeń emerytalnych dłużnika.

Pismem z dnia 02 lutego 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu B. G. wezwał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. do dokonywania potrąceń z emerytury powoda.

Dowód: wniosek z dnia 27 stycznia 2015 r. (k.104), wezwanie do dokonywania potrąceń z renty lub emerytury z dnia 2 lutego 2015 r. (k. 7)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań pozwanej oraz innych środków dowodowych. Dokumenty te – stosownie do art. 245 k.p.c. - zostały uznane za dowód tego, że osoby które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia. Ponadto zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. Sąd przyjął, że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Sąd nie znalazł podstaw, aby ich moc podważać z urzędu. Sąd także uznał i wykorzystał w sprawie kserokopie przedkładane przez strony dokumentów za wiarygodne dowody na istnienie i treść dokumentów, jakie odwzorowywały.

Sąd co do zasady nie dał wiary twierdzeniom powoda, jakoby tytuł wykonawczy którym dysponowała pozwana, został uzyskany przez nią w wyniku przestępstwa. Powód nie zaferował żadnych dowodów na potwierdzenie tej tezy. Rację miał jednak powód wskazując, że wierzytelność, którą nabyła pozwana dotyczyła Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o., a nie Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. Ewentualne błędne oznaczenie firmy spółki nie pozostawało jednak w zakresie kognicji Sądu w niniejszej sprawie, w istocie bowiem powód podnosił, że wierzytelność pozwanej została już w całości wyegzekwowana, a nie, że wierzytelność ta nigdy jej nie przysługiwała. Pozwana wbrew twierdzeniom powoda nie mogła w pozwie przeciwko niemu wskazać adresu widniejącego w Rejestrze Handlowym - D. B (z wpisami aktualnymi na tamtą datę), gdyż był to adres siedziby spółki, a nie samego powoda. Nie ma racji powód twierdząc, że komornik prowadzący egzekucję należności z tytułu alimentów dopuścił się zaniedbania stwierdzając w 2004 r., że syn stron, A. W. (2), popiera egzekucję. Nie jest rolą komornika weryfikowanie zasadności wydanych przez sądy powszechne wyroków. Ponadto wyrok, w którym stwierdzono, że obowiązek alimentacyjny wobec A. W. (2) ustał z dniem 01 lipca 2003 r., został wydany dnia 16 grudnia 2004 r., a zatem informacja o jego treści dotarła do komornika już po stwierdzeniu, że syn stron popiera egzekucję. Żadne z postępowań karnych przeciwko pozwanej nie zakończyło się prawomocnym rozstrzygnięciem o jej winie. Podobnie zarzuty kierowane przez powoda pod adresem Komornika J. W. nie potwierdziły się, albowiem Rzecznik Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Komorniczej nie znalazł podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego (pismo z dnia 09 sierpnia 2017 r.).

Zeznania pozwanej Sąd ocenił jako wiarygodne. Pozwana w sposób rzeczowy i logiczny opisała genezę i przebieg konfliktu z powodem. Nadto zeznania pozwanej znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Pozwana nie prowadziła szczegółowych rozliczeń z tytułu posiadanych wierzytelności i zadłużenia wobec powoda, bowiem tą sprawą zajmował się prowadzący postępowanie egzekucyjne komornik. Pozwana wskazała, o czym świadczą także szczegółowe wyliczenia, że nabyta przez nią wierzytelność wobec spółki, w której powód był prezesem, a następnie wobec niego samego, nie została wyegzekwowana do końca, bowiem jedynie jej część została przeznaczona na spłatę zadłużenia z tytułu podziału majątku wspólnego. Sąd dał wiarę tym twierdzeniom, albowiem nie są one sprzeczne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją księgową.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione powództwo tylko częściowo, to jest w zakresie odsetek od kwoty zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 maja 2004 r., sygn. akt I C 1715/03 okazało się zasadne, a to z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia. Pozostałe zaś podniesione przez powoda zarzuty okazały się nieskuteczne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż nie mogły odnieść zamierzonego skutku wszystkie zarzuty powoda, które odnosiły się do kwestionowania prawidłowości wydanego przez Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 17 maja 2004 r., któremu następnie nadano klauzulę wykonalności, czy prawidłowości wydania pozwanej tytułu wykonawczego w

miejsce utraconego. Trzeba bowiem podkreślić, że w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego, którego podstawę stanowi art. 840 k.p.c., nie można kwestionować istnienia obowiązku stwierdzonego orzeczeniem sądu, powołując się na zdarzenia zaistniałe przed jego wydaniem. W odniesieniu do orzeczeń sądowych art. 840 k.p.c. wprowadza prekluzję co do zdarzeń zaszłych przed zamknięciem rozprawy, a zatem zanim jeszcze takie orzeczenie formalnie zostało wydane (zanim powstał tytuł egzekucyjny). Powództwo opozycyjne jest dopuszczalne, o ile nie występują przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu. Właściwą bowiem drogą do kwestionowania wyroków sądów jest droga postępowania apelacyjnego. W ramach postępowania prowadzonego na skutek wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego, Sąd nie jest natomiast uprawniony do badania zasadności stwierdzonego wyrokiem sądu obowiązku. Kwestia ta pozostaje poza jego kognicją.

Przechodząc z kolei do podniesionego przez powoda już w trakcie postępowania, zarzutu potrącenia, wymaga zaznaczenia, że powód podstaw do złożenia oświadczenia o potrąceniu upatrywał w nieważnej jego zdaniem, umowie cesji wierzytelności alimentacyjnych, jaką pozwana zawarła z dziećmi stron. Tym samym, w ocenie powoda, bezprawnie dokonano potrącenia jego wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanej, z wierzytelnościami, których nie mogła ona skutecznie nabyć. Takie stanowisko powoda opiera się o uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2011 r. (sygn. akt III CZP 134/10, Lex nr 707477), w której stwierdzono, że wierzytelność o zapłatę wymagalnych świadczeń alimentacyjnych, nie może być przedmiotem przelewu. Istotnie, zgodnie z art. 505 k.c., nie może być umorzona przez potrącenie wierzytelność o dostarczenie środków utrzymania, w tym roszczenia o świadczenia alimentacyjne.

Pomijając nawet fakt, że umowa cesji, do której nawiązuje powód, została zawarta w marcu 2003 r., a zatem prawie osiem lat wcześniej, niż została podjęta przedmiotowa uchwała, to przede wszystkim dla sprawy istotny jest nie akt zawarcia samej umowy, ale okoliczności w jakich doszło do zaspokojenia wierzytelności, jaka przysługiwała powodowi względem pozwanej. Powód bowiem zdaje się pomijać, że w postępowaniu egzekucyjnym, w którym egzekwowane były alimenty zasądzone od powoda na rzecz dzieci stron, to dzieci stron, a nie pozwana były wierzycielami, na rzecz których egzekwowane były zasądzone kwoty. To zaś, że dzieci jako wierzyciele, czy wcześniej powódka działając w ich imieniu, decydowali, iż kwoty egzekwowane na ich rzecz, nie mają być wypłacane, a przekazywane na poczet egzekucji prowadzonej z wniosku powoda przeciwko pozwanej, było ich prawem niezależnym od uznania, czy umowa cesji była ważna, czy też nie. W tych okolicznościach, nie można było zgodzić się z powodem, że wykazał przysługiwanie mu wierzytelności wobec pozwanej, którą mógłby on skutecznie potrącić. Przysługująca mu wobec pozwanej wierzytelność została bowiem całkowicie wyegzekwowana.

Częściowo słuszny okazał się za to zarzut powoda co do przedawnienia odsetek. Powódka dopiero w dniu 27 stycznia 2015 r. złożyła ponowny wniosek egzekucyjny. Odsetki, jako świadczenie okresowe, przedawniają się z upływem trzech lat (art. 118 k.c.). Tym samym, wszystkie odsetki od należności zasądzonej wyrokiem z dnia 17 maja 2004 r. za trzyletni okres poprzedzający tę datę (to jest dzień wniesienia pozwu) uległy przedawnieniu. Zatem jeśli chodzi o odsetki, tytuł wykonawczy pozostał w mocy w zakresie odsetek od kwoty 36.178,16 zł od dnia 27 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, a w zakresie od kwoty 5.726,56 zł od dnia 27 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy, w zakresie pkt 1 wyroku Sąd pozbawił wykonalności przedmiotowy tytuł wykonawczy, z tym tylko zastrzeżeniem, że w zakresie w jakim odsetki i koszty procesu zostały już wyegzekwowane Sąd w pkt 2 odrzucił pozew (odsetki od kwoty 36.178,16 zł za okres od dnia 28 stycznia 2000 r. do dnia 29 lipca 2004 r. oraz koszty procesu). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt 3.

O kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik orzeczono w pkt 4-5. Zgodnie z art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione. Jeżeli strony w równym lub w zbliżonym stopniu wygrały i przegrały proces, a poniesione przez nie koszty nie pozostają w dysproporcji, właściwym rozstrzygnięciem jest zniesienie wyłożonych kosztów postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 12 października 2012 r., IV CZ 68/12, LEX nr 1232621). W pkt 5 Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 1.971,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Pozwana przegrała proces w zakresie odsetek od kwoty 5.726,56 zł za okres od dnia 28 października 2003 r. do dnia 26 stycznia 2012 r. (w kwocie

5.843,05 zł) oraz odsetek od kwoty 36.178,16 zł za okres od dnia 30 lipca 2004 r. do dnia 26 stycznia 2012 r. (w kwocie 33.562,93 zł). Pozwana przegrała zatem proces w zakresie odsetek w łącznej kwocie 39.405,98 zł (5.843,05 zł + 33.562,93 zł). Opłata stosunkowa od tej kwoty wyniosła 1.971,00 zł. W pkt 6 Sąd zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu, na rzecz adw. B. R. kwotę 4.428,00 zł (w tym opłata w kwocie: 3.600,00 zł plus 23 VAT tj. 828,00 zł) tytułem nieopłaconej przez zastępowaną stronę (powoda) – pomocy prawnej udzielonej z urzędu (§ 6 pkt 6 w zw. z § 19 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. 2013.461).

/-/ K. Szmytke